

Ay Dede Ay Dede Bulutların İçinde

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Eylül 2019

Bilinmezin mucidi olmak adına en çok da ikramı esirgenen ve şimdi nimet başlığı altında sözcükleri dikildikleri yerden söküyorum: bakın, bakın çevrenize ve sadece o söküğe sesine odaklanın.

Az evvel bir mikado çöpü olmanın özlemi vardı içimde şimdi ise bir dikiş iğnesiyim en azından dikiş dikmeyi bilmediğimle övünmüyorum artık ve her söküğün ardından kumbaraya attığım kıyafetlerime bir de şiir asıyorum ve işte matem havası oysaki hala sıkı sıkı giyinik, kışı ismarlamanın verdiği sevinç ve huzurla kımıldamadan b/ekliyorum.

Hicabını duyduğum ne ki?

Söylemlerin nazarında evren hala tepkisizliğini korurken bu sefer bir demet mimoza olmanın özlemi var içimde oysaki mimoza mevsimi geçeli çok oldu ver her yer kasımpatı ve özlem dolu.

Şehrin tam da ortasındayım ve şiirin de hem şirin gözüktüğüme fazlasıyla vakıfım her nedense ağlamaktan kızarmış gözlerimle bir gülücük bekliyorum elbette yakın çevremde dolanan zebanilerden değil en azından yazımı yazıp yasımı da demlendirirken asla teveccüh etmiyorum kapsama alanımda olan insanlardan ne de olsa bağırp çağırıp aşağılamaktan başka işe yaramıyor kimisi.

Asla ve asla zan altında bıraktığım kimse olamaz lakin ismimin başına eklenen sıfatlar inanılmaz ağrıma gidiyor ve annemin yorgun kalbi engel oluyor tepki vermeme.

Suçum ne mi?

Gerçi ortada bir suç olduğuna hala inanamazken can yakan hicap dolu davranışlarla askıya alıyorum günü ve mutluluğu.

Az evvel dolunayın mizacına tanık oldum ve çapkınca yıldızları gözetlerken ay dede, ilkokulda yazdığım o ilk şiirim aklıma geliyor ve ardından tamı tamına otuz senemi şiirsiz geçirdiğim koca bir ömür.

Dolunay göz kırpmıyor mütemadiyen lakin gülümsemek haram bana ne de olsa muhatabım olmayan kim ise hemencecik alaya alacaklar, çocukça ve muzip bir şekilde gökyüzüne sevecen gözlerle bakarken biliyorum ki pencereme yaklaşan üç beş münafık beyit tüm huzurumu çalacak.

Beklediğim kadar da var hani: neyi mi?

Elbette yazıp çoğalma vaktimin geldiği o muhteşem zaman dilimini ve hala kalemimi ve kendimi deli gibi sorgularken biliyorum ki; tüm kalem dostlarım beni yeniden anlayıp yalnız da bırakmayacaklar.

İçimi acıtan çok şey var: kalemin minvalinde yine yakın çevremde olanların eşlik etmediği satırlar ve yine onlardan müspet, menfi yorumlar alamadığım gerçeği.

Canım anneme ise kıyamıyorum; al da oku, demeye yeteri kadar mizansende pay sahibi iken kimliğimle sadece yardımcı olmak ve onun ayağına taş değmemesi tek isteğim.

Güneşin saltanatını kaptı işte karanlık gece ve aydınlık dolunay. İnsan şimdi yazmaz da ne zaman yazar?

Döngüde kanıksanası bir rehavet ve aklını nefretle bozmuş insanlar ve işte yazın dünyasının bana kazandırdığı güzel insanlar sayesinde arınmanın, hidayetin ve dostluğun keyfini sürdüğüm elbette şu karaladığım saçmalıklar sayesinde içimdeki dev buz dağını keşfettiğim üstüne üstük bana katkıda bulunan binlerce yazı yine değerli hocalarımla ve yol arkadaşlarımla birer edebiyat ziyafeti sunup okuyup da hayatımı yaşanır ve değerli kılan.

Kurcaladığım sadece beynimin çekmeceleri bir de Allah yolunda yaşamak adına sevgiyle dokurken sözcükleri maneviyatın sırrına vakıf Allah dostlarına rastlamış olmanın verdiği huzur ve şükür duygusu.

Hala gözüm gökte saltanatını süren devasa ay dede'de ve o ilk şiirim:

Ay dede ay dede bulutların içinde.

Sahi, sonrası nasıldı?

Belki de unutmak istediğim sefil karalamalar ben, bacak kadar boyumla bir de okumayı yazmayı söküp kendimle barışık olduğum o kısıtlı zaman diliminde ilk şiirimi de rahmetli babaanneme okuduğum.

Acaba malum oluyor mudur, diye de geçti aklımdan hani gerçi pek sanmıyorum ebediyete intikal edenlerin umurunda olabileceğimi yine de onların bana sevmeyi öğretip üstüne üstük okumanın ve erdemini ve de tahsilin bitimsizliğine dair kazandırdıkları inanç ile hala da o küçük kız çocuğunu içimde saklarken.

Geçenlerde okuduğum bir yazıdan aklımdan kalanlar:

“Ne küçük çocuğu hele ki böylesi bir çağda masumiyet ya da iyi niyet mi kalır?”

O kadar emin olmasın hani bu cümlelerin sahibi üstelik içimizdeki erdem, inanç ve tüm doğru ve

yanlışlarımız sadece O'nun nazarında önemli ve kayıtlı iken.

Sevecen bir iklim gibi gözükmese de insanlara ben o küçük çocuğun varlığını en çok sonbaharda hissediyorum ve ağaçlı yollarda dökülen yapraklara basarken çıkan sesi düşünürken bir yandan da dalını terk etmiş her yaprağın ağladığını düşünüyorum hele ki sert adımlarla basarken kim bilir damarları nasıl da zarar görüyor ve için için kanıyor tıpkı içimdeki üzgün çınar ağacının yapraklarını sırf kopmasını diye yine içimdeki rüzgârı dindirmek adına biteviye dua edip Yaratan'dan ayrı kalamadığım her saniye ve belli zaman dilimlerinde O'nun la baş başa andığım güzellikleri ve içimi kanatanları da sadece O'nun ile paylaştığım ve asla da dualarımdan eksik etmediğim Allah dostlarına her daim müteşekkir iken.

Görmek ve de görmemek.

Göz teması da kurmamak hele ki uzak addedilen insanların yakınımdakilerden daha yakın olduğunu bilip kendime verdiğim sözlerin de arkasında durmak.

Alın işte yerde kan izi sanırım dünden kalma yaralı bir beyit beni teskin etmeye çalışırken sulu gözlü mizacımla da kanamayı durdurmaya çalıştığım.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değil inanın ki bu anlamda içimi dışımı bir tutup doğruluğun ve Hakkın yolundan ayrılmamakla kendimi huzurlu ve inançlı hissetmenin verdiği doyunluk sayesinde sevginin eşkâlini resmettiğim sevdalı kalemimle kurduğum dostluğu pay etmek üstelik hayatımdan, uykumdan ve vazifelerimden çaldığım zamanla kendimi doruklarda hissettiğim hele ki hüznün doruklarından yere inip toprağa konmak adına aşkla yaşadığım ve yazdığımı bilmek ve bildirmek.

Bazen ise sözcüklerin yetmediği lakin duygularım öylesine ısrarcı ki bir de kaygım su alırken ben o deliği sadece sevgiyle, umutla ve inançla tıkayıp batmadan yol almaya çalışıyorum.

Aslında gün itibarıyla her şey çok farklı olabilirdi de ve ben şu an dev bir plazada yüksek maaşla çalıştığım işimle kim bilir nasıl zengin ve başarılı addedilecektim?

Elbette kısmetin, kaderin önüne geçilmiyor mademki Rabbim böyle istedi şükretmekten ötesi düşmez payıma üstelik yazmaya başlamazdan evvel mevsimleri böylesine canlı ve hareketli ve ruhumla eş değer hissetmemiştim de.

Kimine göre dert ayı dert mevsimi elbette Eylül ile girdiğimiz hazan mevsiminde insanlar bir yandan okulların açılması ile evlatlarının eğitim masraflarını karşılamak adına canla başla gayret ettikleri aslında herkesin derdi ve dertli mevsime kendine gerçi benim bu güne kadar çok mutlu olduğum bir mevsim ya da ay olmadı ama yine de kendi mutluluğumu ve kendi mevsimimi ben belirliyorum ve Rabbim izin verdiği sürece o mevsimleri kâh hüznü kâh kaygılı kâh karamsar hissetmeye de devam edeceğim ama

en azından biliyorum ki; yüce Mevla'm en çok mahzun kalpli kulları ile beraber hele ki insanın verdiği tek zarar sadece kendine iken.

Yüksek voltajlı bir acıdan geride kalanlar ve hala bu negatif enerjiyi güzelliklere ve daha çok sevgi ve umuda dönüştürebildiğim.

Sevmek bu kadar kolayken hırpalanan yürekler asla da sahipsiz değil ve hala gözüm ay dede'de sanırım bu, bir işaret ve de ç/ağrı.

Üstelik bulutların arasına gizlenen sadece dolunay da değil yoksa sanıyor muydunuz ayakta dimdik kalabilmenin başka bir yolu olduğunu ve asılı kaldığım göğün ay'ına ve hüznüne ve rahmetine müptela bir aciz fani ve işte kalemi tamamen özgür bırakıp sizlere duru ve içten bir dille anlatmaya çalıştıklarım.

Sevmek ve de yazmak bu kadar coşku yüklerken insana asla dönmeyeceğim yolundan ve Hakkın yolundan.

Sevgiyle kalın.